

INUtrecht

voorwoord -

Laastst reed ik met m'n vader over de Croeselaan naar het stationsgebied. Hij – zeventiger en woonachtig in Den Helder – keek zijn ogen uit. Op televisie had hij nog beelden gezien van de Grand Départ van de Tour de France, vertelde hij onderweg. Utrecht was keurig aangeharkt die week in 2015.

We kregen geen helikopterbeelden van juichende Franse boeren in een weiland voorgeschoteld of zonnebloemvelden met caravangasten waar de Tour zo bekend om staat. De Dom en de schilderachtige grachten waren de snijbeelden van een uitzending over 13,8 kilometer.

Iedereen kon het zien: Utrecht mag er wezen. Het centrum van Nederland was voor even de trots van de wereld op twee wielen.

In de auto reden wij – in juni 2018 – ook een soort tijdrit. Als een volgwagen van het wielercircus, maar dan drie jaar later. De stad was nu niet zo feestelijk en opgeruimd, zoals in 2015 toen een Australiër de proloog won en Tom Dumoulin vijfde werd.

We zagen vanuit de auto heimachines en betonwagens. De gele trui had plaatsgemaakt voor gele hesjes. De stad was meer dan ooit in beweging. Geen gestroomlijnde fietshelmen voor een bus van SKY, LottoNL-Jumbo of BMC, maar bouwhelmen nabij een bouwkeet.

Het nieuwe, iconische station – met de stationstrappen die lonken naar de bezoekers van de bankgebouwen en de Jaarbeurs – leek inmiddels helemaal op z'n plek. Drie jaar geleden nog stond het daar hypermodern te zijn in een stukje niemandsland. Een half afgebroken kantoorgebouw aan de ene kant en een hagelwit architectonisch gemeentehuis met een nieuwe NS-terminal aan de andere kant, vertelden dat er nog meer INUtrecht in aantocht was.

De ontwikkeling van de stad gaat in een razend tempo. Wie een tijdje niet heeft rond gekuierd in de stad kijkt zijn ogen uit.

Mijn vader wilde Hoog Catharijne zien. Het oude-vertrouwde heeft plaatsgemaakt voor een helemaal-van-nu-versie. Met een nieuwe lus kwamen we aan de achterkant van het stationsgebied. Het leek net of we in Berlijn reden: een horecagelegenheid aan het water, met hangmatten en een mini-binnenstad-strand. Studenten op studentenfietsen op een steenworp afstand van een WTC-in-aanbouw.

Utrecht blijft die gezellige grachtenstad, was onze gezamenlijke conclusie. Maar dan wel een stad met steeds meer internationale allure. Het centrum van Nederland: niet voor de duur van een Tour de France-weekendje, maar 365 dagen per jaar.

Ik ben veel dank verschuldigd aan iedereen die wij hebben mogen interviewen voor deze editie. Zij bewijzen dat je met passie, kwaliteit en daadkracht verder komt. *Mensen maken de stad*. Mede namens het gehele redactieteam wens ik u veel leesplezier. Alle content staat ook online. www.vgvisie.nl

Laat u inspireren.

Erwin Asselman

Uitgever VG Visie & INUtrecht

Natuurlijk stel ik uw reactie op dit nummer bijzonder op prijs. erwin@vgvisie.nl